

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

ISBN: 978-606-49-1594-8

Redactor: Mihai Salvan

Editor: Valentin Ajder

Victor Nichifor

IMPORTANT

(ediția a doua, revizuită din temelie)

E I K O N

București, 2025

Cuprins

IMPORTANT.....	5	Vineri, 8 iunie.....	88
Duminică, 11 martie.....	6	Miercuri, 13 iunie.....	91
Mărți, 13 (mărți, 13) martie.....	11	An universitar jucat la alba-neagra.....	94
Sâmbătă, 17 martie.....	18	Mărți, 19 iunie.....	95
Duminică, 18 martie.....	23	Joi, 21 iunie.....	96
Joi, 22 martie.....	26	Duminică, 24 iunie.....	97
Mama mia!.....	30	Mărți, 26 iunie.....	98
Sâmbătă, 24 martie.....	31	Vic transit.....	100
Mărți, 27 martie.....	35	Duminică, 1 iulie.....	101
Luni, 2 aprilie.....	38	Luni, 2 iulie.....	102
Cognito.....	43	Despre muzică, cu.....	103
Joi, 5 aprilie.....	44	Miercuri, 4 iulie.....	104
Sâmbătă, 7 aprilie.....	47	Sâmbătă, 7 iulie.....	106
Duminică, 8 aprilie.....	50	Joi, 12 iulie.....	109
Postmodernism la bunicul tău în pat.....	53	Vineri, 13 (vineri, 13) iulie.....	110
Luni, 9 aprilie.....	54	Monstruos.....	114
Joi, 12 aprilie.....	57	Luni, 16 iulie.....	115
Miercuri, 18 aprilie.....	59	Mărți, 17 iulie.....	119
Duminică, 22 aprilie.....	63	Însuși Ne Renaște Iarăși.....	123
Joi, 26 aprilie.....	65	Miercuri, 18 iulie.....	125
Despre muzică, cu.....	68	Joi, 19 iulie.....	127
Luni, 30 aprilie.....	71	Sâmbătă, 21 iulie.....	130
Miercuri, 2 mai.....	72	Clocot de clopot.....	134
Duminică, 6 mai.....	75	Miercuri, 25 iulie.....	136
Pumn de scrum.....	79	Harakiri.....	139
Luni, 14 mai.....	81	Joi, 26 iulie.....	140
Sâmbătă, 19 mai.....	83	Vineri, 27 iulie.....	141
Roșu la puterea roșu.....	87	Duminică, 29 iulie.....	146

Alia.....	150	Vineri, 14 septembrie.....	236
Marti, 31 iulie	152	Sambata, 15 septembrie.....	238
Miercuri, 1 august	154	Meserie	245
Joi, 2 august	159	Duminica, 16 septembrie	246
Frica de moarte.....	161	Marti, 18 septembrie.....	248
Sambata, 4 august.....	162	Mulumesc lui Dumnezeu	254
Jurnal de bord, Marea Britanic, august 6 - august 17.....	164	Vineri, 21 septembrie.....	255
Royal Botanical Gardens, Kew	169	Luni, 24 septembrie	258
Dor in Ro.....	176	Poezii de dragoste	261
Flash de amor	183	Miercuri, 26 septembrie.....	262
Edinburgh, ultima zi	186	Joi, 27 septembrie	264
Sambata, 18 august - prima zi inapoi acasa.....	189	Vitel la poarta noua.....	266
Duminica, 19 august.....	191	Duminica, 30 septembrie.....	267
Luni, 20 august.....	193	Marti, 2 octombrie	268
In urmele Parintilor.....	196	Vineri, 5 octombrie.....	270
Din nou: luni, 20 august.....	197	Timp plin de fite.....	272
Marti, 21 august.....	201	Duminica, 7 octombrie	273
Miercuri, 22 august	204	Luni, 8 octombrie.....	275
Cine ar fi crezut?		Tanar curat in linii mari.....	276
Din nou, miercuri, 22 august ..	206	Miercuri, 10 octombrie.....	278
Zero barat.....	211	Vineri, 12 octombrie	279
Joi, 23 august	213	Duminica, 14 octombrie.....	281
Luni, 27 august.....	215	Puhav de Pasti	284
Miercuri, 29 august	218	Miercuri, 17 octombrie	285
Despre muzica, cu	220	Joi, 18 octombrie	287
Marti, 4 septembrie.....	221	Luni, 22 octombrie.....	288
Joi, 6 septembrie.....	225	Marti, 23 octombrie.....	290
Vineri, 7 septembrie.....	227	Intr-un strigat de nastere.....	292
Miercuri, 12 septembrie.....	229	Miercuri, 24 octombrie	293
Alia.....	231	Sambata, 27 octombrie.....	295
Joi, 13 septembrie.....	232	Domnul Dinu	299
Joi, 13 septembrie - din nou in fata jurnalului	234	Noiembrie	301
		Decembrie, luna cadourilor	304

IMPORTANT

Am nevoie de un semn celest înzestrat să-mi imprime un impuls de titirez, să-mi recalibreze punctele de contact cu acest centru universitar. De o formulă prin care să pot rămâne în levitație în timpul nopților mele albe. Am nevoie de mai mult nerv în inima camarazilor meniți să câștige lupta cu studenția. Și, mai ales, am nevoie de o prințesă să mă scoată de la naftalină, să reîmprospăteze imaginea lumii despre mine.

Tremur tot, nu-mi găsesc rostul de student. Îmi dau tricoul jos și mă încordez în fața oglinzii: bicepsii, deltoizi, abdomen, formez stafii. Năluciri strălucesc multicolor pe tavan, îmi cer să mă alătur lor în podul acestei case vechi de sute de ani, în camera clopotelor Bisericii Negre. Drace, am presimțiri amestecate... Ar trebui să las totul vrainște și să mă retrag într-o suită de baruri cu tovarășii mei de arme!

E început de primăvară. În curând domnișoarele studente vor emite hormoni ce vor îmbăta întreg orașul. De ce n-am răbdare, de ce mă las acaparat de această anxietate zdrobitoare emanată din sălile de clasă? De ce profesorii îmi dau la gioale în mod constant, de ce mă vor falimentar? Drept răspuns, mă încordez în fața oglinzii, apuc scaunul de-o toartă și-l așez în centrul camerei, trasez arcuri din ochi în căutarea unui sistem de referință primordial. Îmi promit să-mi pun ordine în gânduri, în zile, în valori, să-mi țin ochii pe toți cei care își arogă dreptul de a-mi defini succesul peste generații.

Promit solemn, în ciuda senzației că Răspunsul mă ocolește în mod pervers. Privesc de jur împrejur,

conștient că ceva îmi scapă. Viitoarele petreceri menite să intre în patrimoniu îmi cer s-o iau metodic, să nu mă dau bătut; să ordonez această mățarie ce formează rețeaua mea de contact cu mine însumi. Promit, promit să promit. Și ce rezolv când, drept urmare, aerul nopții pare și mai acid, și mai dur? Când tot nu am idee despre ce trebuie să fac pentru a-mi da drumul liber să curg?

Duminică, 11 martie

Încep un jurnal cu mari așteptări de la viață, de la potențialul meu momentan nematerializat. Nu mai accept să dau pumni în tocul ușilor, să mă lupt cu morile de vânt. Am nevoie de acel impuls ce te propulsează pe traiectorie de învingător, ora mea de mers pe ape. Întrebarea cade: cum pot ieși din astă pasă, când mă paște restul anului școlar? Când acest oraș e plin de oameni care ignoră ce potențial am, de câtă ingeniozitate dispune un suflet pus pe răzbunat...

Am și n-am nevoie de mare lucru: ceva bani de la babaci, pe tavă note rezonabile; să nu mai învăț ca un apucat. Profesorilor care își închipuie că pot fi luat de fraier le doresc să se dizolve în pasta neantului. Să-mi țin un ochi pe bioritm – prin el îmi estimez resursele minerale, ieșirile din obișnuit.

Locuiesc singur în apartamentul unei case din Orașul Vechi, susținut de sute de ani filtrați prin spirit german. În acest timp, fărtații mei de suflet locuiesc ca niște sardele în camere de cămin comunist; nu pomenesc

de veceuri, mă păstrez pentru mai târziu. Babacii mă iubesc, în felul lor de neînțeles își pun toate speranțele în mine. Atunci, de ce mă plâng?

O bere îmi face cu ochiul prin ușa frigiderului. Băiat finuț, mă îndrept spre ea, o extrag de pe raftul unde stă stingheră și-o gâl-gâl pe gât, îmi dovedesc că, la momentul adevărului, fără efort rămân în control. Dumnezeu, ce vârfuri ascunse sunt destinat să cucesc? Îmi recunosc poziția socială: poet disimulat în student anul trei la ASE, bine împlântat într-o familie de afaceri ce sugerează din plin sânge capitalist.

Ca viitor om de afaceri, merg la facultate în deplasare, mă călesc prin foc și sabie, îmi șlefuiesc aptitudinile sociale. Trăiesc independent, gândesc independent, contorizez femeile pe care le am la bord, restul întâlnirilor de gradul trei, leg prietenii prin care îmi fortific rolul în societate, fibrele de taur. Totuși, ceva-undeva nu mă slujește – și-l văd responsabil pe Doamne-Dumnezeule. În ciuda numelui său ce inspiră reverență și totodată caca-n pantaloni, în ciuda speculațiilor că el e fondatorul dar nu demolatorul Universului, nu sunt convins că-și achită responsabilitățile de *poartă frumoasă sculptată pentru un suflet poetic în stare de vibrație: în stare de orice*. Prea se face că există atunci când nu există și invers, că totul se reduce la credință.

Am nevoie de o mașină străină pe mână, cu capace la roți ce-ți taie privirea, cu melodii de dragoste disponibile la orice oră din zi sau din noapte, melodii ce aruncă iubirii pe bancheta din spate, o mașină cu amortizoare concepute să amplifice arta de-a face dragoste. Din păcate, țara asta e saturată de proști care n-au altceva mai bun de făcut decât să-și arate mușchii

la volan și să moară ca niște papagali, să mai omoare și pe alții. Nu mai vorbesc de autoritățile incapabile să construiască șosele mai sigure, să mi se alătore în lupta împotriva babacului care, deși se jură că sunt deștept și matur și coordonat, nu-mi dă mașină pe mână, nu-mi dă nici măcar bani să fac școala de șoferi.

De-aia tot spun: dacă Doamne-Dumnezeule și-ar face treaba și mi-ar deschide ochii să văd în infraroșu, în ultraviolet, în trecut și în viitor concomitent, aș avea alte perspective. Dar ce pot face de unul singur? Merg la frigider, mai iau o bere, mă rog ca, în contact cu sucurile mele gastrice, să prindă puteri magice.

*

Halal mod de a-ți petrece o seară de duminică, *mon cher!* La ora asta, un student ce se respectă bea cu prietenii, conduce în drum spre discotecă, se joacă de-a șoarecele și pisica printre anumiți genunchi, șoptește minciunile trasând cu degetul conturul sânilor plini de promisiuni. Rușine mie, rușine – de trei ori rușine, dar n-am alternativă; arcul vieții se tensionează, îmi hurducăie până și neuronii cei mai redutabili.

Ce mă așteaptă, drace? Țasta-i un nonsens de proporții galactice, *The Dark Side of the Moon* la el acasă. De ce sufletul nu mi-e unde mi-e trupul, unde mi-s banii? La urma-urmei, e bătut în cuie, arăt bine ca bărbat (prietenele babaicăi i-au spus-o în față, în caz că cineva are de comentat); e bătut în cuie, fac o facultate; pot lua taxiul, cheltui bani în orice bar din Poiana Brașov, din Predeal. Îl am pe vino-ncoă, confirmat în ciuda faptului că Doamne-Dumnezeule nu se arată.

Inspir adânc, mă concentrez într-un abis pulmonar – încerc să mă salvez de acest asalt de particule ce mă vor la pământ, dezintegrat. Din fericire, dimineață am cumpărat o ladă de bere. Nu mi-e frică să scriu beat! Dar nu se face la început de jurnal și, prin urmare, am gâl-gâl pe gât numai două beri. La urma urmei, am tot timpul înainte, eu mare chestie de la paparuda asta de viață nu cer.

Totuși, accept că ceva în orașul ăsta nu bolborosește adecvat. Femeia în sine e mai puțin importantă, să fie clar; în schimb, ideea de a avea o femeie, de-a amușina fondul de femei disponibile e ceea ce dă sens tinereții unui bărbat în floare! Fără explicație, câmpuri de atracție universală se formează și se bat cap în capul meu. Nu știu cui să țin partea, nu știu care sunt implicațiile ingerilor în viața mea.

Oare presiunea vieții în poziție aspirată de mulți alții îmi impresionează subconștientul și, prin urmare, nu pot accepta o înfrângere care, pentru un oarecare, ar face parte din cotidian? Pot pierde jocul interior numai pentru că m-am născut învingător? În fond, de colegii mei mă despart secole de civilizație: îi văd la grămadă în cămine, cu trei bude fără capac la un palier de organisme, mâncând năclăială de cantină; cu ochii mei am văzut furnici în paturi, gândaci la ordinea zilei. Au mai multă expunere la femei, corect. Însă ăsta-i avantaj doar pentru nătăfleți, căci, mai cu bani, mai gratis, și eu am capsat un spectru larg de domnișoare. Nu degeaba-mi scârțâie patul!

La un asemenea grad de frustrare neexplicabilă, nu-i de mirare impulsul meu să încep un jurnal, nevoia să mă exprim în poezie contemporană. Pentru o vreme, am dărdăit la gândul că ai mei colegi, în perspectivă

oameni de afaceri, or să explodeze la auzul pledoariei mele pentru poezie, or să mă trateze ca pe un om înghețat într-un secol trecut, un meseriaș ratat. Din fericire, ei înșiși sunt pe traiectorie de intelectuali; nu prea înțeleg poezia, însă miros că ascunde ceva special. În plus, babacu m-a aplaudat la scenă deschisă de fiecare dată când i-am citit câte o poezie; iar dacă el este cel care îmi controlează resursele materiale, cel care închiriaza apartamentul unde îmi duc veacul, părerea sa are o oarecare greutate.

Și-atunci mă întreb: la ce-mi folosește să merg la cursuri? De ce să învăț pentru parțiale? Din păcate, tot de la babaci mi se trage. Aș putea sta în companii selecte, sponsorizat (doar un fiu au). Fortificat prin școala vieții, mi-aș găsi ceva super-briliant de muncă în câțiva ani, ceva ce mi-ar oferi subiecte pentru cincizeci de cărți de poezie subtilă. În schimb, nu-mi aduc aminte de când n-am mai scris un poem aerisit. Mă amăgesc cu acest start de jurnal, ca să ascund adevărul: mă perind în prosteață, efect al aceluia bagă-bagă! bagă să treci anul! „Facultatea e suportul tău în viață.” Dar eu nu am de gând să ajung o epavă căreia școala i-a sfredelit inspirația!

Și, ca și cum asta n-ar fi înspăimântător de grav, babacu are pretenția să-mi iau o slujbă la vară! Nu, nu om de mari afaceri în cârdă-parteneriat cu el, ci – Doamne-miluieste, Doamne-miluieste – o slujbă prin care să ronțai lumea la baza piramidei trofice, prin care să învăț, cică-se, să nu fiu păcălit atunci când voi fi ajuns barosan. Drace, există atâtea lucruri, atâtea relații interpersonale care te pot catapulta, iar eu am ajuns să cred că *The Dark Side of the Moon* poate fi mai mult decât muzică în fundal. La care, colac peste pupăză, se

adaugă nenorocirea ce-a avut loc ieri! Mai vedem, mai vedem... mai vedem, întrucât am putere să-mi imaginez libertatea dincolo de profesori răzbunători, de cursuri interminabile, de mașini lipsă, de femei fatale absorbite de gaura neagră a sufletului lor. Am putere să-mi imaginez libertatea în formă ne-edulcorată și, drept dovadă, extrag din frigider o nouă bere prin care neutralizez otrava zilei de ieri, extrag esența săptămânii ce urmează.

Măști, 13 (măști, 13) martie

Lupt pe mai multe fronturi împotriva profesorilor. Fac față pentru moment, însă există riscul să mă dezintegrez de prea mult efort intelectual tumbel direcționat. Cel puțin, fac cunoscute în mod public aceste secături: proful de economia proprietăților imobiliare și cel de concepte și practici de audit. Din cauza lor am învățat toată seara. Huo! De trei ori huo, huo!

Am deschis prima carte pe la cinci, sperând că, până se înnoptează, mă voi regăsi fericit într-un băruleț. Surpriză, pe la nouă continuam să învăț – prizonier al unei atmosfere închegate în noduri ce trag ghionturi, în luptă cu un ghem indistinct de profi. Niciodată nu m-am prostituat în studentul lor favorit; gloria mea postumă constă în a restabili regulile jocului, distribuția *know-how*-ului în sistemul de învățământ cu adevărat superior.

Nu știi cum, după mai multe serii de ieșiri în decor m-am regăsit extrăgând cunoștințele din capetele

profesorilor, din British Encyclopedia, aseasonându-le cu subiecte de examene, strâns din incisivi și scârșnet de molari. La un moment dat, vântul prin mințile golite ale profesorilor a început să șuiere amenințător; încolțit, am dat să redistribui această învățătură: un extract curat la mine în creier, două porții de balast în mințile profilor, una la șobolani și cârțițe. Și, după câteva astfel de cicluri, am început să mă simt progresiv mai bine, mai pe felie, când, brusc, m-a pălit evidența: de fapt, învățasem toată seara ca un șoarece de bibliotecă, cobaiul profesorilor. Luptasem prea eficient să fie curat-adevărat. Frica a devenit rapid realitate; o voce supurând din hăul înconjurător m-a zguduit: „Băiete, de fapt tu visezi profesori verzi pe pereți! Unde vrei să ajungi?”. M-am întins repede spre veioză și am aprins-o: „Cobaiul profesorilor... Ca să vezi!”. Mi-am tras două perechi de palme pe obraji, m-am dus la oglindă, unde m-am privit în adâncul pupilelor, sperând să-mi pierd urma.

Convins că aerul din apartament fusese infestat pe ascuns de profesorii-dușmani, mi-am pus un halat pe mine și am ieșit pe stradă. N-am făcut doi pași și m-a luat un zgâlțâit de frig de ceafă, am început să văd dublu prin lumina stradală. Din nefericire, lumea nu mișună de nebună noaptea pe strada mea, nu există un suflet care să-ți arunce o privire drept confirmare că ești valabil. În cele din urmă, am urcat din nou în apartament, un etaj greu cât o sută, m-am dus direct la frigider și-am băut o sticlă de bere – dat faptul că nu țin jar în apartament. Și nu-mi cumpăr televizor, fiecare trebuie să câștigăm pariurile cu noi. Am coborât înapoi în stradă; înapoi în apartament, m-am pironit în fața unui geam cu intenția să extrag esența din noapte,

să urmăresc cum din urechi îmi iese abur. Înapoi în bucătărie, am dat să ciugulesc un ou. Am ras a doua sticlă de bere, am dat cu banul pe post de oracol. Ce era să fac? Era doar două și jumătate noaptea, *liniștea cât cuprinde* mă prinsese în al ei halou.

Ai nevoie de-o astfel de noapte să înțelegi că funcția primară a somnului e să te împiedice să-ți tai venele. În cele din urmă, m-am pus pe citit poezie ca și cum gura nu-mi duhnea a cursuri: pagină după pagină de Louise Glück, drăguțica de ea. Pe la patru, noaptea a dat să se agațe de mine, densă s-o tai în calupuri cu brișca, învârtindu-se în sclipiri de chihlimbar. Louise m-a ajutat cât m-a ajutat, în cele din urmă am sărit ca ars: cât e ceasul? cât e ceasul? Fapt sec: cursurile, facultative, făceau parte din istoria anului III. Seminarele sunt literă de lege, din fericire astăzi am avut doar unul, după-amiază.

La seminar, m-am comportat exemplar din perspectiva profului, deși, pe-alocuri, mi-a fost groază de mine; am intrat în horă și uneori joc, asta-i tot – nu-i moarte de om. Uneori, ai nevoie să uiți cine ești, ce-ai ajuns, cine pe cine manipulează. Efect neașteptat, pledoaria pentru piața imobiliară, plecată din perspectiva unuia care închiriază un apartament în Orașul Vechi, a impresionat-o pe Mioara, una dintre kolegele mele; din vorbă-n vorbă, din zâmbet în zâmbet am atras-o la mine în apartament, sub pretextul că-i pot împrumuta un curs mai vechi. Cine și-ar fi închipuit că ce am identificat eu drept pretext pentru a intra la mine în casă a fost motivul ei curat, că domnișoara nu avea poftă de ochii mei umezi, că se va volatiliza de îndată ce-i voi pune cursul în mâini, pe motiv că trebuie să meargă la cămin, și cu asta-basta?